

[Hartel.]

om at holde en saadan antikommunistisk Tale. Jeg har intet imod, at Regeringen finder en bedre til denne Opgave, naar blot Opgaven løses. Det maa anses for vigtigt, og jeg kan ikke her lade være med at hen-vise til de farlige Udtalelser, Hr. Christmas Møller fremsatte i et Flyveblad, som blev nedkastet her fra en engelsk Flyvemaskine i August 1942, og hvori han — hvis jeg med Formandens Tilladelse maa nævne en enkelt Ting — siger dette, at det danske Folk ikke staar bag Forfølgelserne mod Kommunisterne og Forbudet mod Partiet. Det maa gøres klart, at vi, som har et An-svar, vi staar bag dette, og at det er vigtigt, at Folkets overvejende Flertal vindes for den Opgave, som Regeringen her har paataget sig. Kommunismen er jo faktisk den fødte Fjende af alt, hvad vi nordiske Mennesker ærer, agter og anser for helligt, og vi kan jo godt indrømme det. Naar vi ser den Skæbne, som ramte de baltiske Stater, frie smaa Stater ligesom vi, ramte dem i den korte Tid, den bolsjevikiske Besættelse varede, maa vi indrømme, at der var kun een, der skaanede os for en tilsvarende Skæbne, og denne Mand var Adolf Hitler, som satte den Styrke, Tyskland raadede over, ind mellem os og den Fare, som truede os østfra.

Vi staar ogsaa som aktive Deltagere i dette Opgør gennem Frikorpset, og jeg maa her sige, at det var en beklagelig Fejl, at den forrige Regering, Regeringen Buhl, ikke var repræsenteret ved Frikorpsets Modtagelse her i Danmark, da det vendte hjem paa en Orlov efter en Indsats ved Fronten — det er nu snart 3 Generationer, siden danske Soldater er vendt hjem fra en Indsats i virkelig Krig, og hvor trist det end lyder, Regeringen kendte dem ikke, trods det, at dette Frikorps dog er oprettet med Regeringens Sanktion og godkendt af den. Det er forstemmende, at vore Frikorpsfolk skal tiljubles i et andet Land, men at Folk i deres eget Land knapt ved, om de tør kendes ved dem eller ej, fordi der savnes en Tilkendegivelse fra deres Side, som har Ansvaret for, hvorledes Synspunktet i Virkeligheden er over for dette Frikorps. Det er i og for sig mærkeligt, at vi meget mindre end forhen vendede vort Blik Øst paa. Vi har dog Eksempler i vor egen Historie. Jeg tænker paa Valdemar Sejrs Kamp, hvorledes Østrummet da spillede en Rolle ogsaa for Danmark, og vi har set siden hen, hvorledes et Par af de allerstørste svenske Konger som Gustav Adolf og Karl XII op-bød al Sveriges Styrke for at hævde Sveriges

Stilling inden for Østrummet, og ligeledes for at begrænse den Fare, som forelaa for Norden, ved, at de søgte at tvinge Rusland tilbage, saaledes som Gustav Adolf for-søgte det ved Freden i Stolberg.

Jeg ser ikke rettere, end at der er store Opgaver for Danmark i det Samarbejde, som Regeringen nu har — jeg ved ikke for hvilken Gang — indbudt til, store Opgaver inden for dette Østrum, som vi kan løse i Fællesskab med de Folk, der i øvrigt har hjemme i dette Rum. Jeg ser personligt, ganske saa vel som de fleste Mennesker gør i Danmark, de sjælelige Vanskeligheder, som hver enkelt kan komme ud for, idet vi staar over for at skulle samarbejde med den Nation, som midlertidigt har besat vort Land; men vi maa her tænke paa, at vi havde haft den Mulighed, at vi kunde have søgt en defensiv Militæralliance — jeg siger udtrykkelig defensiv Militæralliance — i Stedet for den Vej, vi valgte. I det Øjeblik, vi havde sluttet en saadan defensiv Alliance, havde vi dermed været formelt ligeberettiget Partner, om end den mindre, i Realiteten den mindre, saa dog formelt den paa samme Fod staaende. Og jeg maa sige, at skal vi genopbygge vort Værn ogsaa under de nuværende Forhold, hvad jeg personlig gerne saa, maa en defensiv Alliance som den nævnte være den nødvendige Forud-sætning for, at en saadan Politik kan føre til et Resultat, og jeg haaber, og har ikke Grund til at tro andet, end at der skulde være Mulighed for at føre en Politik efter den Linie, jeg her har nævnt, og som jo hastigt vilde ændre Danmarks Stilling til netop at være ligeberettiget, formelt ligeberettiget, saaledes som en Række andre Stater er, der er gaaet ind i tilsvarende Aftaler.

Jeg indrømmede før, at der er visse Ting, som rent psykologisk gør det vanskeligt, men vi har et gammelt Ord, der siger, at kan man ikke faa den, man elsker, maa man elske den, man faar; der er mange, som er kommet godt ud af det med hinanden paa det Grundlag, og i Politik er der endnu mere Grund end paa noget andet Omraade til at tage ganske nøgterne Realitetshensyn. Jeg forstaar ogsaa, at et saadant Samarbejde naturligvis opbygges stærkest, naar de to Parter, som staar over for Samarbejdet, bygger paa de samme Principper, selv om jeg ikke anser det for afgørende paa alle Omraader. Vi maa dog betænke, at Livet til en vis Grad har givet den Ud-vikling, der finder Sted i Verden i Dag, Medhold, og at det er de Anskuelser og de Teorier, vi har knyttet os til, som er sakket